

I § 58 er der jo ogsaa optaget Bestemmelse om Opholdsrummenes Vedligeholdelse og Rengøring; naar man kan optage Bestemmelser herom, forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke ligeledes kan komme ind paa Størelse, Indretning og Udstyrelse af Opholdsrummene. Det nytter ikke, at den højtærede Minister i saa Henseende henviser til Loven af 29. Marts 1920. Den Lov omtalte jeg ogsaa i Gaar og sagde, at den er ikke tilstrækkelig; thi Spørgsmaalet er, om man her skal lade det bero ved administrative Bestemmelser, eller om man for yderligere at betrygge Sømændene kan naa et Stykke videre frem med Hensyn til direkte Lovbestemmelser.

Jeg beklager i højeste Grad, at den højtærede Minister sagde, at han ikke kan efterkomme mit Ønske i den Retning. Jeg ved ikke, om der i denne Udtalelse af Ministeren skulde ligge en Erklæring om, at Ministeren, for saa vidt vi i Udvalget opnaaede Enighed om, at her var der et Omraade, hvor der kunde lovgives, vilde sige: Jeg beklager, men jeg kan aldeles ikke tage Hensyn til Udvalgets Stilling i saa Henseende. Foreløbig har han rettet sine Bemærkninger til mig og paa en saa kategorisk Maade, at man maatte tro, Meningen var, at han aldeles ikke kunde indlade sig paa dette Spørgsmaal. Jeg haaber imidlertid, der vil komme en Udtalelse fra Ministeren i Retning af, at saaledes skal hans Ord ikke forstaas, helt efter Bogstaven.

Den højtærede Minister sagde, at vi i vidt Omfang maa føle os bundet ved de Resultater, Kommissionen er kommet til, og som derefter har fundet Udtryk i Lovforslag og Love i de andre nordiske Riger. Jeg er for saa vidt ganske enig med den højtærede Minister; jeg fremhævede netop i Gaar, at er der noget Omraade, der egner sig til internationale Retsregler, er det Skibsfarten, og hvad der staar i Forbindelse med den. Paa den anden Side er det dog givet, at vi ikke med Hensyn til alle Enkeltheder kan være bundet. Ogsaa i de internationale Konventioner, der er vedtaget, aabnes der Rum for de lokale Forhold og de Hensyn, som i øvrigt kan tages i Betragtning. Det er ejendommeligt nok, at Ministeren paa de Punkter, hvor der fra min Side og vistnok ogsaa fra det ærede

Medlem Hr. P. Andersens Side er fremsat Ønsker om Ændringer, henviser til det fælles nordiske, men naar det gælder om de Ændringer, som Ministeren selv har foretaget, synes der ikke at være det allermindste til Hinder for, at man paa betydningsfulde Omraader kan fravige ikke alene den af Arbejdskonferencen i Genua vedtagne Konvention, men ogsaa, hvad der er vedtaget fra svensk og norsk Side. Det gælder, som jeg fremhævede i Gaar, de Bestemmelser i § 6, hvorved man uden videre begrænser de Forpligtelser, som paahviler Rederne, i Forhold til de Bestemmelser, som er vedtaget for Norges og Sveriges Vedkommende. Jeg haaber, at det ikke maa være et Ledemotiv for Ministerens Vedkommende, at der, hvor det drejer sig om Indskrænkninger i de Rettigheder, der tillægges Sømændene, behøver man ikke at være saa omsorgsfuld i Retning af at tage Hensyn til de Beslutninger, som Kommissionen har taget, og til de Lovforslag, der er vedtaget i andre nordiske Riger, der kan man godt foretage Indskrænkninger, men naar det gælder om en Udvidelse af Retsbeskyttelsen, saa paaberaaber man sig Hensynet baade til Kommissionen og det fælles nordiske. Hvis man anlægger et Synspunkt af den Art, tror jeg ikke, det vil være Indledning til en frugtbar Fortsættelse af det Arbejde, som nu er paabegyndt ved første Behandling. — For øvrigt skal jeg ikke fordybe mig i Enkeltheder, hvad jeg heller ikke gjorde i Gaar; det egentlige Arbejde maa her gøres i Udvalget, og jeg haaber, at det gennem Bestræbelser fra alle Sider, ogsaa fra den højtærede Ministers Side, maa føre til et lykkeligt Resultat.

Boa: Det ærede Medlem Hr. P. Andersen forstod mig aabenbart ikke, naar jeg før sagde, han havde brugt for kraftigt Skyts; dermed mente jeg, han havde givet sine Udtalelser en alt for almindelig Adresse. Jeg skal med Formandens Tilladelse efter Fortrykket citere nogle Linier af det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem sagde: „Fordærvet Mad er en ganske dagligdags Ting om Bord; det er noget, som enhver Sømand har været ude for, noget, han til enhver Tid kan risikere at komme ud for“. Og saa siger han: „Ganske vist kan Mandskabet henvende sig